

mens de bygde de «blodige veier» her i Norge, etc., eller fordi de var homofile, psykisk utviklingshemmede, eller kommunister.

At Norge betalte en «relativt» sett billig pris, skyldes først og fremst at nordmenn er «et germansk folk» og dermed hadde «rett til å leve».

Øisang idealiserer nesten «frontkjemperne», han glemmer kanskje at de gjorde et valg: å bli med de tyske og andre lands nazister for å utrydde flest mulig mennesker som ikke var «ariske». At noen foretok valget for økonomiske gevinster, gjør ikke saken bedre. De sviktet ikke bare sitt fedreland, men hele menneskeheten, og tiden kan ikke være lang nok for å forsone seg med dem. Den eneste forsoningsmuligheten som finnes, er at de erkjenner at de tok feil og hjelper til med å bekjempe nynazismen og nyfascismen som har begynt å forgifte verden igjen.

Å snakke om forsoning på andre grunnlag, er en hån mot både dem som døde og dem som fortsatt lider for Norges og menneskenes beste, og enda verre er det å viske bort forskjellen mellom «det gode» og «det onde», slik at marerittet kan gjenta seg.

Ved frigjøringsjubileet

Bare én forsonings- mulighet

Av Antonio Domenico Trivilino,
Oslo

Har Thorleif Øisang aldri tenkt på hvorfor Norge slapp relativt billig fra annen verdenskrig?

Jeg vil hjelpe ham med å finne et mulig svar ved å minne ham om at denne krigen var spesiell. Det var ikke lenger en krig hvor nasjonalstater sto mot hverandre, som det hadde skjedd mange ganger før i historiens løp, nei dette var først og fremst en *ideologisk krig* hvor millioner av mennesker ble slaktet ned på de mest grusomme og barbariske måter, bare fordi de var til. En halv million sigøynere, blant dem mange norske; de ble ikke drept fordi de hadde gjort noe, men simpelthen fordi de var sigøynere. Seks millioner jøder ble drept simpelthen fordi de var jøder, tyve millioner russere ble drept nesten bare fordi de var russere, det samme gjelder flere millioner polakker, jugoslaver, mange av disse døde